

הילדים (למטה): „האם אבא שלנו מת? האם אין לנו אבא?“ האנשה הראשונה: „בחלומות הרעים לא חלמתי שיזיק לילדים!“ סמי בורקס: „כל מה שהם רוצים, זה רק להרוס ולסחוט אותנו!“ אשתו השנייה: „זה לא נורא אם מחנכים ילדים להעריך כסף!“

של ליאת מלא בגדיינר ואוברונגים, כשלאחי אין נעליים והוא הולך בנעליים עם חורים. כשכל החברים בכתה צוחקים עלינו. לי קוראים „המיליונרית“, כשהם יודעים טוב מאוד שאין לי כסף לטיולי כיתה. אמא הלכה והסתבכה בחובות על הדירה שקנינו. לפני חצי שנה אמא הכירה גבר בשם ניסו, סוחר מכונות, גרוש שיש לו שני ילדים. הוא היה קונה לנו מדי פעם בגדים. יום אחד, לפני כמה חודשים, אמא הודיעה שהיא לא יכולה יותר ושנלך לאבא והוא יקבל אותנו. ארזנו את המיזיוודות ובאנו לבית אבא. ליאת לא היתה מוכנה לפתוח את הדלת. ישבנו בחדר המדרגות כמה שעות. אבא הסביר לנו שהוא לא יכול לעשות למעננו כלום, כי הוא בין הפטיש לסדן. הוא נתן לנו כסף שנאכל בחוץ, אפילו לא היה מוכן ללוח אותנו. זה לא הוויז לו בכלל. הוא צילצל לניסו והודיע לו שיקח אותנו. ניסו הודיע שהוא מוכן לאמץ אותנו. אבל למה האם אבא שלנו מת, אין לנו אבא?

רדת נשמע צילצול חטוף, ואחריו עוד צילצול מהסס. נערה בת 15 ונער בן 13 נכנסו ברגל לא בטוחה והציגו את עצמם — בתו וכנו של יצחק אלקולומברי המוכר לכולם כאחד מבעלי סמי בורקס. יש להם סיפור לספר — סיפור חייהם. הפרשה שנגולה והלכה זיעזועה אותי, השניים ישבו נבוכים ומבווישים, מדי פעם ביקשו באדיבות כוס מים. שפתם עשירה, כמעט מליצית. חינוכם הטוב בולט. הרמה שנפרשה לעיני לא היתה תוצאה של מישחק משכנע, אלא סיפור אמיתי. לא קל להם לדבר. אותות השנים האחרונות בחייהם ניכרים בתשובות שהשיבו, הכאב ביצבץ מכל מישפט, החשיפה קשתה עליהם.

לראיון הגיעו לבושים נקי ומסודר, מיכנסיים וחולצה לבנים לשניהם. ילדים מטופחים.

נתום הראיון הסברתי לשניים שאצטרך כנראה לדבר עם אמם, לא אוכל להעלות את דבריהם מעל דפי העיתון ללא אישור ואימות הדברים, שנשמעו כמעט דימינטיים. הם הבטיחו לבקש מאמם שתתקשר. אחרי יומיים התקשרה האם, היא הסכימה לבוא ולשוחח.

נכנסה אשה יפה בשנות ה-30 של חייה, מעורנת ועדינה, נבוכה עוד יותר מילדיה. גם אותה היה קשה מאד לדובב. שפתה עשירה, יכולת הביטוי מצוינת, ברור מאין שאבו הילדים את חינוכם.

סיפורה בבת רונית:

נולדתי בבית-חולים דג'אני, אז כבר היו לנו שלוש חנויות בורקס. כל העסק התחיל כשהסבא היה מכין בורקס ומוכר אותם לקיוסקים. החנות הראשונה היתה מול אלהמברה ב"פ. מאוחר יותר עברנו לדירה מפוארת של שבעה חדרים בשדרות נורדאו בתל-אביב. ההורים הפכו שלושה חדרים לסלון אחד גדול, היה לנו חדר כסיגנון ערבי, חדרים לנו, להורים ולעוזרות. אני זוכרת שהורי היו רבים תמיד. בהתחלה היה לי אבא כמו לכולם, יותר

חווה גירושין

צנוע

היו ימים שהיינו יושבים שעות על המדרגות ומחכים לאבא. פעם ברחתי לשבע שעות מהבית, כליכך רצייתי שאבא יחפש אחרי. זה בכלל לא עזר לי. הוא לא התרגש כתבתי לי שירים. הוא בכלל לא היה מוכן לקרוא אותם. אני מתביישת לספר באיזה שמות הוא קורא לי כשהוא עצבני. הוא גם נורא. כל המישפחה עשתה ניתוח אף, גם אני. שכנתי בבית-החולים שלושה ימים. כליכך רצייתי שהוא יבוא לבקר. כולם יודעים שאני הנכרה של סמי בורקס, אבל אני שונאת בורקס, יש לו לב של אבן.

ניסו כבר שילם שלוש פעמים אוברדראפט של אמא. היא חייבת כסף לכולם, לכל המישפחה שלה. היא נשכרת לפנינו. הוא מפיץ שיש לי פה גדול, ושאני לא יודעת מה שאני

„אבא זרקה אותנו

מתן הביתה!“

מבדחת. אני פשוט רואה יותר מדי. **עד כאן סיפורה של רונית.** מרחיבה את התמונה טוני אשתו הראשונה של יצחק: מי שעבר הכי הרבה זה הילדים. אני לא באתי לספר את סיפור הסבל שלי. אני מומן הרמתי ידיים. אין לי כוחות למילחמה. כל מה שאגיד, יחשבו שזאת מילחמה של אשה נגר בעלה לשעבר, אבל אני לא רוצה כלום. אני מוותרת, אבל למה שלילדים לא יהיה המינימום שהם צריכים?

אני הכרתי את יצחק כשהייתי בת 15, התחלנו לצאת כשהייתי בת 19. הוא היה בן 22, אחרי שנה התחתנו. גרנו בהתחלה בבתיים, אחר-כך עברנו לדירת-פאר בשדרות נורדאו. יצחק לא רצה שיגידו שהוא קנה אשה, לכן עברתי כספרית, ובכסף קניתי את הרהיטים לדירה. מההתחלה היו צרות בנישואים, אבל אני התיישתי מאבי, כי הוא התנגד לנישואים. הוא ראה דברים שאני לא ראייתי. הוא לא אהב נובריישים

וחצי, לירן וליאור. כשהיינו מגיעים מדי פעם, הוציאו אותנו מהחדר שהיה שלנו, כי אחיה של ליאת הגיע מהצבא. אנחנו הועברנו לחדרה של המשרתת מקורסיקה. כל פעם היו גזרות חרשות. לא היו לנו בגדים. הייתי מתחננת שאבא יקנה לי משהו, הוא היה צועק שאין לו כסף. אחרי תחנונים קיבלנו אני ואחי עשרת אלפים שקל כפסח לקנות לנו בגדים. ההולדת. המכסימום שיכולנו להרשות לעצמנו. זה ביגדי טריקו בשוק. זה כואב כשרואים את חדרהארונות

ועשינו קצת בלגן. מאז ליאת הודיעה שיותר אנחנו לא נכנסים הביתה, אם הם לא בבית, כי הבית אינו תחנת רכבת. יותר מאוחר, כאחת השיחות איתנו, היא אמרה שהיא ידעה שאבא היה נשוי ושיש לו שני ילדים, אבל היא לא מוכנה לטפל בהם. לאט לאט נעלמו כל התמונות שלנו שהיו בבית. ליאת זרקה אותם. אחרי שנתיים הם התחננו. ואז התחיל המצב להיות יותר ויותר חמור. היא סיפרה לנו שהדירה נרשמה על שמה ברגע בשבועיים לשישי-שבת. פעם, כשהם נסעו לחו"ל עשיתי טעות והזמנתי חברות הביתה. כי זו הסכיבה שבה גרו חברות-הילדות שלי,

מתמוטטת, שאין לה יותר כסף לתת לנו, אפילו לנסיעות באוטובוס. בהתחלה, כשההורים נפרדו, יכולנו לבוא לדירה שהיתה שלנו בשדרות נורדאו, מתי שרצינו. אבל הכול השתנה מהרגע שאבא הכיר את ליאת-לאה, בחורה צעירה (23), שהיתה מלכת-החן. אבא התחיל לספר לנו שאי-אפשר יותר לבוא מתי שרוצים, כי הוא רוצה פרטיות. היינו מגיעים פעם בשבועיים לשישי-שבת. פעם, כשהם נסעו לחו"ל עשיתי טעות והזמנתי חברות הביתה. כי זו הסכיבה שבה גרו חברות-הילדות שלי,

מאוחר אבא עבר קשה וראינו אותו פחות ופחות בבית. המריכות היו איומות. אני זוכרת שפעם נקרעו לי הסנדרלים, אמא בקשה שיקנו לי סנדרלים חדשים ואבא צעק שאין לו כסף. אבא היה מקלל כליכך שתמיד הייתי מכסה את האוזניים בידיים כדי לא לשמוע.

הייתי בכתה ג' כשההורים נפרדו. עברנו לדירה שכורה. אמא, שהמיקצוע היחיד שהיא מכירה הוא ספרות, עברה עד השעות המאוחרות של הלילה. היא היתה חוזרת הרגועה הביתה. עד שנהרסה מבחינה נריאותית. עברנו במשך חמש שנים שבע דירות. מדירה שכורה אחת לשניה. עד שהגענו לבית קטן מבודד ברישפון, שהיינו צריכים לסגן עם את המים, כי היו מלאים בתולעים. לפני חצי שנה אבא קנה לנו חצי דירה על שמו כשהוא מכריח את אמא לשלם את החצי השני. עד היום לא שמענו את אמא אומרת מילה רעה אחת נגד האבא. אבל הרגשנו שהיא